

Predmet C-343/19

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

30. travnja 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Landesgericht Klagenfurt (Austrija)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

17. travnja 2019.

Podnositelj zahtjeva ili druga oznaka:

Verein für Konsumenteninformation

Tuženik:

Volkswagen AG

PREDMET:

Tužitelj [omissis]

Verein für Konsumenteninformation

[omissis]

1060 Beč

[omissis]

Tuženik [omissis]

Volkswagen AG [omissis]

38440 Wolfsburg [omissis]

NJEMAČKA [omissis]

Radi:

3.611.806,00 eura s kamatama i troškovima (drugi zahtjev – glavni spor)

1. Sudu Europske unije u skladu s člankom 267. UFEU-a upućuje se sljedeće prethodno pitanje:

Treba li članak 7. točku 2. Uredbe (EZ) br. 1215/2012 od 12. prosinca 2012. Europskog parlamenta i Vijeća o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima tumačiti na način da se, u situaciji poput one u glavnom postupku, „mjestom u kojem je nastala štetna radnja [nastao štetan događaj]” treba smatrati mjesto u državi članici u kojem je šteta nastala ako se ta šteta sastoji isključivo od financijskog gubitka koji je izravna posljedica delikta koji se dogodio u drugoj državi članici?

2. Postupak 21 Cg 74/18v Landesgerichta Klagenfurt (Zemaljski sud u Klagenfurtu, Austrija) prekida se do donošenja odluke Suda Europske unije o prethodnom pitanju [*omissis*]. [**orig. str. 2.**]

Obrazloženje:

I. Činjenično stanje:

Tužitelj je neprofitna potrošačka organizacija u pravnom obliku udruge u skladu s austrijskim Vereinsgesetzom (Zakon o udrugama) sa sjedištem u Beču, Austrija. Među tužiteljeve statutarne zadaće ubraja se i sudsko ostvarivanje građanskopravnih zahtjeva potrošača koji su mu ustupljeni u svrhu pokretanja postupka. U postupku 21 Cg 74/18v Landesgerichta Klagenfurt (Zemaljski sud u Klagenfurtu) tužitelj ističe (njemu ustupljene) zahtjeve za naknadu štete 574 kupaca motornih vozila protiv tuženika i utvrđivanje odgovornosti tuženika za štetu, koju još nije moguće brojčano odrediti, koja proizlazi iz ugradnje motora koji je protivan propisima prava Unije u kupljena vozila.

Tuženik je proizvođač motornih vozila s pravnim oblikom dioničkog društva njemačkoga prava sa sjedištem u Wolfsburgu, Njemačka. Tuženik je upisan u sudski registar Amtsgerichta Braunschweig (Općinski sud u Braunschweigu, Austrija) pod brojem HRB 100484.

II. Zahtjevi i argumenti stranaka:

Tužitelj od tuženika zahtijeva plaćanje 3.611.806,00 eura s kamatama i troškovima te utvrđivanje odgovornosti tuženika za svu štetu koja se još ne može brojčano odrediti i/ili će nastupiti u budućnosti.

Tužitelj svoj zahtjev za plaćanje temelji na deliktним i kvazideliktним zahtjevima za naknadu štete te ističe da su svi u tužbi navedeni potrošači prije nego što su VW-ove manipulacije ispušnim plinovima postale poznate javnosti 18. rujna 2015. u Austriji kupili (rabljena) vozila od ovlaštenih trgovaca vozilima ili od

privatnih prodavatelja u koja su bili ugrađeni motori (EA 189) koje je razvio tuženik. Ti su motori opremljeni nedopuštenim poremećajnim uređajem u smislu Uredbe (EZ) br. 715/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2007. Ugrađeni manipulacijski softver omogućio je da su na ispitnom uređaju prikazane „čiste emisije ispušnih plinova”, to jest emisije ispušnih plinova koje odgovaraju propisanim graničnim vrijednostima, pri čemu su se zapravo u stvarnom pogonu vozila, to jest na cesti, emitirale onečišćujuće tvari u opsegu višestruko većem od propisanih graničnih vrijednosti.

Tuženicima je samo uz pomoć manipulacijskog softvera bilo moguće dobiti EU homologaciju za vozila s motorom EA 189. Odredbe **[orig. str. 3.]** navedene uredbe namijenjene su zaštiti pojedinaca jer za vozila koja tuženik stavlja na tržište treba izdati potvrdu o sukladnosti u smislu Uredbe (EU) br. 168/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. siječnja 2013. o homologaciji i nadzoru tržišta vozila na dva ili tri kotača i četverocikala, koju treba predati i kupcu.

Šteta vlasnika vozila sastoji se u tome da u slučaju da su znali za navodnu manipulaciju ne bi uopće kupili vozila ili bi ih kupili za najmanje 30 % manju kupoprodajnu cijenu. Pojedinačna vozila od početka imaju grešku te su stoga bila znatno manje vrijedna nego što je tvrdio tuženik i što su vlasnici vozila pretpostavili. Tržišna vrijednost te stoga i kupoprodajna cijena vozila kojim je manipulirano znatno je manja od stvarno plaćene kupoprodajne cijene. Iznos razlike je nadoknativa šteta zbog zablude. Podredno, tužitelj svoj zahtjev temelji na činjenici da je vrijednost vozila kojim je manipulirano na tržištu automobila i na tržištu rabljenih vozila znatno umanjena u usporedbi s vozilom kojim nije manipulirano.

U pogledu zahtjeva za utvrđenje tužitelj navodi da valja pretpostaviti da se šteta još povećala s povećanom potrošnjom goriva, lošijim voznim značajkama ili radom motora i/ili većom potrošnjom zbog uporabe. Osim toga treba očekivati daljnje umanjene tržišne vrijednosti vozila na koje se odnose navodne manipulacije. Usto, mogu se očekivati daljnje negativne posljedice, primjerice zabrane vožnje predmetnih vozila ili oduzimanje odobrenja. Te štete ne mogu se još brojčano odrediti ili još nisu nastupile.

U pogledu međunarodne nadležnosti suda pred kojim je pokrenut postupak tužitelj se poziva na članak 7. točku 2. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (u daljnjem tekstu: Uredba br. 1215/2012). Sklapanje kupoprodajnog ugovora, plaćanje kupoprodajne cijene i predaja ili dostava vozila obavljani su u području nadležnosti suda pred kojim je pokrenut postupak. U ovom slučaju nije riječ o pukoj posljedičnoj šteti, nego o početnoj šteti na kojoj se temelji nadležnost. Ta je šteta nastupila u obliku umanjena imovine potrošača najranije s kupnjom i predajom vozila u mjestu predaje, stoga u području nadležnosti suda pred kojim je pokrenut postupak. Na tom je mjestu deliktno postupanje tuženika prvi puta imalo utjecaj te je izravno oštetilo potrošače.

Tuženik od suda zahtijeva da odbije tužbu te osporava međunarodnu nadležnost suda pred kojim je pokrenut postupak u skladu s člankom 7. točkom 2. Uredbe br. 1215/2012. [**orig. str. 4.**]

III. Dosadašnji postupak:

Sud koji je uputio zahtjev dostavio je tužbu tuženiku te je zatražio dostavu odgovora na tužbu. U odgovoru na tužbu tuženik je podnio prigovor međunarodne nenadležnosti o kojem sud koji je uputio zahtjev sada treba odlučiti.

Pravna ocjena

IV. Pravna osnova u pravu Unije:

Relevantne odredbe Uredbe br. 1215/2012 glase

„[...] POGLAVLJE II.

NADLEŽNOST

ODJELJAK I.

Opće odredbe

Članak 4.

(1) Podložno ovoj Uredbi, osobe s domicilom u državi članici, bez obzira na njihovo državljanstvo, tuže se pred sudovima te države članice.

[...]

ODJELJAK 2.

Posebna nadležnost članak 7.

Osoba s domicilom u državi članici može biti tužena u drugoj državi članici:

[...] 2. u stvarima povezanim s deliktima ili kvazideliktima pred sudom mjesta u kojem je nastala ili može nastati štetna radnja [je nastao ili bi mogao nastati štetan događaj] [...]

V. Prethodno pitanje:

[**orig. str. 5.**] U skladu s člankom 66. Uredbe br. 1215/2012 ova se Uredba primjenjuje na sudske postupke koji su u pokrenuti na dan ili nakon 10. siječnja 2015. Tužitelj je 6. rujna 2018. podnio tužbu pred Landgerichtom Klagenfurt

(Zemaljski sud u Klagenfurtu) zbog čega se na pokrenuti postupak može primijeniti Uredba br. 1215/2012.

U predmetu *Bier/Mines de Potasse d'Alsace* (Sud EU, 30. studenoga 1976., 21/76, *Bier/Mines de Potasse d'Alsace*) Sud EU je odlučio da se nadležnost sudova za građanskopravne delikte iz članka 5. točke 3. Uredbe br. 44/2001 (sada članak 7. točka 2. Uredbe br. 1215/2012) može na temelju tužiteljeva izbora uspostaviti i u mjestu uzročnog događaja (Handlungsort) kao i u mjestu nastanka štete (Erfolgsort).

Mjesto uzročnog događaja (Handlungsort) je mjesto radnje koja je uzrokovala štetu, to jest svako mjesto u kojem je u cijelosti ili djelomično izvršena radnja koja je obuhvaćena člankom 5. točkom 3. Uredbe br. 44/2001, odnosno mjesto u kojem je pokrenuta radnja koja uzrokovala štetu. **Mjesto nastanka štete** (Erfolgsort) je mjesto u kojem su nastupili štetni učinci događaja koji dovodi do odgovornosti na teret predmetne osobe. U slučaju deliktom uzrokovane imovinske štete mjestom u kojem je nastupio štetni događaj treba smatrati i ono mjesto u kojem je nastupilo umanjenje imovine, pri čemu se nadležnost može uspostaviti samo u mjestu u kojem je nastupila početna šteta, a ne mjesto u kojem je nastupila moguća posljedična šteta.

U skladu sa sudskom praksom Suda EU mjesto nastanka štete može značiti samo „mjesto u kojemu je događaj koji je doveo do nastanka štete i koji dovodi do odgovornosti za štetnu radnju, deliktne ili kvazideliktne odgovornosti, izravno proizveo štetne učinke u odnosu na osobu koja je neposredno oštećena tim događajem” (Sud EU, 11. siječnja 1990., C-220/88, *Dunmez France SA/Hessische Landesbank*, t. 20.). U istoj presudi – i u mnogobrojnim drugim – Sud EU je pojasnio da je nadležnost sudova za građanskopravne delikte iznimka od općeg pravila o nadležnosti sudova države u kojoj tuženik ima svoj domicil. Te se posebne nadležnosti temelje na postojanju posebno bliske veze između spora i sudova koje nisu sudovi države u kojoj tuženik ima svoj domicil, što opravdava dodjeljivanje nadležnosti tim sudovima radi dobrog sudovanja i postupovne ekonomije. Jedan je od ciljeva Uredbe br. 44/2001 (br. 1215/2012) spriječiti umnožavanje nadležnih sudova čime se povećava opasnost neujednačenosti odluka (Sud EU, 11. siječnja 1990., C-220/88, *Dunmez France SA/Hessische Landesbank*, t. 17.- 18.).

U predmetu *Antonio Marinari/Llodys Bank plc i Zubaidi Trading Company* Sud EU je naglasio da nadležnost sudova za građanskopravne delikte iz Uredbe br. 44/2001 (br. 1215/2012) nije moguće tumačiti toliko široko da se odnosi na svako mjesto u kojemu je moguće osjetiti nepovoljne posljedice događaja koji je već uzrokovao štetu koja je stvarno **[orig. str. 6.]** nastala drugdje. Izraz „mjesto u kojem je nastao ili bi mogao nastati štetan događaj” stoga se ne može tumačiti na način da obuhvaća mjesto u kojem je oštećenik pretrpio imovinsku štetu nastalu nakon početne štete koju je pretrpio u drugoj državi članici (Sud EU, 19. rujna 1995., C-364/93, *Antonio Marinari/Llodys Bank plc und Zubaidi Trading Company*, t. 14.-15.).

Na temelju navedene sudske prakse sud koji je uputio zahtjev zaključuje da je nadležnost sudova za građanskopravne delikte na raspolaganju samo izravnim oštećenicima ako ističu početnu štetu, a ne puku posljedičnu štetu.

U konkretnom slučaju tužitelj navodi da se zahtjevi koje je istaknuo odnose na početnu štetu koja je nastala vlasnicima vozila kupnjom i predajom nekvalitetnih vozila u mjestu predaje. Tek je s time tuženikovo deliktno postupanje imalo učinak te je izravno oštetilo potrošače.

Međutim, sud smatra da manipulacijski softver koji navodi tužitelj, koji je ugrađen u motor EA 189, čini početnu štetu jer je time ugrađen motor koji je protivan Uredbi (EZ) br. 715/2007 te je vozilo stoga imao nedostatak koji je (posljedično) uzrokovao umanjenje njegove vrijednosti. Štetu zbog umanjenja vrijednosti koju ističe tužitelj sud pred kojim se vodi postupak smatra posljedičnom štetom koja je posljedica vozila s materijalnim nedostatkom.

Tužba se temelji na zahtjevima kupaca koji su kupili vozila od ovlaštenih trgovaca vozila ili od privatnih prodavatelja kao nova ili rabljena vozila. Ako bi se prihvatila tužiteljeva argumentacija prema kojoj se šteta očituje u kupnji vozila te stoga u samim vozilima, sud koji je uputio zahtjev smatra da se postavlja pitanje je li istaknuta početna šteta u skladu s tužiteljevom argumentacijom nastala već odnosnom prvom stjecatelju, u ovom slučaju ovlaštenom distributeru odnosno generalnom uvozniku vozila. Ako se potvrdi da je početna šteta nastala odnosnom prvom stjecatelju, moguća šteta koja je nastala svim kasnijim stjecateljima treba se kvalificirati kao puka posljedična šteta.

Naime, u skladu s presudom Suda EU u predmetu *Marinari* izraz „mjesto u kojem je nastao štetan događaj” ne može se tumačiti na način da obuhvaća mjesto u kojem je oštećenik pretrpio imovinsku štetu nastalu nakon početne štete koju je pretrpio u drugoj državi članici. Puka posljedična šteta [orig. str. 7.] stoga ne može biti temelj za uspostavu nadležnosti.

Međutim, ova se situacija razlikuje od situacije u predmetu *Marinari* time što je u tom predmetu samom tužitelju u državi članici nastala početna šteta te je on htio dodatno istaknuti posljedičnu štetu – koja je navodno nastala u drugoj državi članici. Tužiteljeva argumentacija u ovom slučaju, međutim, usmjerena je na to da vlasnicima vozila do kupnje i predaje vozila i prije nego je navodna manipulacija postala poznata još nije nastala šteta te im stoga, drukčije nego u predmetu *Marinari*, nije još mogla nastati početna šteta.

Sud koji je uputio zahtjev smatra da se uz pitanje početne i posljedične štete postavlja i pitanje može li se na temelju isključivo imovinske štete koja je posljedica delikta uspostaviti nadležnost u skladu s člankom 7. točkom 2. Uredbe br. 1215/2012.

Sud EU je u predmetu *Rudolf Kronhofer/Marianne Maier i dr.* dao smjernice o pitanju mjesta nastanka štete u slučaju isključivo imovinske štete te je pojasnio da izraz „mjesto u kojem se dogodio štetan događaj” ne upućuje na tužiteljev domicil

u kojem se nalazi pretežiti dio njegove imovine isključivo na temelju činjenice da je prema njegovim navodima ondje pretrpio financijsku štetu zbog gubitka dijelova imovine do kojeg je došlo i koji je pretrpio u drugoj državi članici (Sud EU, 10. lipnja 2014., C-168/02, *Rudolf Kronhofer/Marianne Maier i dr.*, t. 21.). Upućivanjem na odluku u predmetu *Marinari* (Sud EU, 19. rujna 1995., C-364/93, *Antonio Marinari/Llodys Bank plc i Zubaidi Trading Company*, t. 14.) naglašava se da izraz „mjesto u kojem se dogodio štetan događaj” u skladu sa sudskom praksom Suda nije moguće tumačiti toliko široko da se odnosi na svako mjesto u kojemu je moguće osjetiti nepovoljne posljedice događaja koji je već uzrokovao štetu koja je stvarno nastala drugdje. U suprotnome bi određivanje sudske nadležnosti ovisilo o nesigurnim okolnostima, kao što je mjesto u kojemu se nalazi pretežiti dio imovine oštećenika te bi posljedično bilo protivno jačanju pravne zaštite osoba sa sjedištem u Zajednici, što je jedan od ciljeva Konvencije, a postiže se omogućujući tužitelju da jednostavno utvrdi pred kojim sudom može pokrenuti postupak, a da tuženik može razumno predvidjeti pred kojim sudom može biti tužen. Osim toga, takvim bi se tumačenjem uglavnom mogla uspostaviti nadležnost sudova tužiteljeva domicila kojoj se Konvencija, osim u izričito predviđenim slučajevima, protivi (Sud EU, 10. lipnja 2004., C-168/02, *Rudolf Kronhofer/Marianne Maier i dr.*, t. 19. - 20.).

U predmetu *Harald Kolassa/Barclays Bank plc* Sud EU je ponovio da sama činjenica da financijske posljedice pogađaju tužitelja ne **[orig. str. 8.]** opravdava dodjeljivanje nadležnosti sudovima njegova domicila ako su se i štetni događaj i nastanak štete ostvarili na državnom području druge države članice. Međutim, takvo je dodjeljivanje nadležnosti opravdano ako je mjesto tužiteljeva domicila doista i mjesto uzročnog događaja ili mjesto nastanka štete (presuda od 28. siječnja 2015., *Harald Kolassa/Barclays Bank plc*, C-375/13, EU:C:2015:37, t. 49. do 50.).

Uzimajući u obzir tužiteljevu argumentaciju i navedenu sudsku praksu Suda EU, mjesto nastanka štete na prvi pogled bilo bi u Austriji jer je šteta tek ovdje nastala i imala utjecaj na vlasnike vozila. To govori u prilog postojanja mjesta nastanka štete u smislu članka 7. točke 2. Uredbe br. 1215/2012 u Austriji.

Međutim, Sud EU je ubrzo nakon toga u presudi *Universal Music International Holding BV/Michael Tetreault Schilling i dr.* pojasnio da upravo u slučaju isključivo financijske štete ne može biti odlučujuća samo jedna činjenica, te je utvrdio da štetu koja je isključivo financijska, a koja je (u glavnom postupku) nastala izravno na tužiteljevu bankovnom računu, ne treba samu po sebi smatrati mjerodavnom poveznicom na temelju (sadašnjeg) članka 7. točke 2. Uredbe br. 1215/2012. Samo u slučaju da druge posebne okolnosti predmeta govore u prilog tomu da se nadležnost utvrdi u korist suda mjesta nastanka štete koja je isključivo financijska, takva šteta može opravdano tužitelju omogućiti podnošenje tužbe pred tim sudom (Sud EU, 16. lipnja 2016., C-12/15, *Universal Music International Holding BV/Michael Tetreault Schilling i dr.*, t. 38. i 39.).

U predmetu *Helga Löber/Barclays Bank plc* Sud EU u konačnici je potvrdio uzimanje u obzir specifičnih obilježja i okolnosti pri dodjeljivanju nadležnosti sudovima koji nisu sudovi nadležni za tuženika (Sud EU, 12. rujna 2018., *Helga Löber/Barclays Bank plc*, t 29. i 31.).

Sud koji je uputio zahtjev stoga dvoji u to jesu li puka kupnja od austrijskih trgovaca automobilima i predaja vozila u Austriji sami po sebi dovoljni da se uspostavi nadležnost austrijskih sudova u smislu članka 7. točke 2. Uredbe br. 1215/2012. Ako se pri ocjeni mjesta nastanka štete u smislu članka 7. točke 3. Uredbe br. 1215/2012 ne odlučuje isključivo na temelju mjesta sklapanja ugovora o kupoprodaji i predaje vozila u Austriji, nego se u smislu navedene sudske prakse Suda EU uzmu u obzir „ostala specifična obilježja pri dodjeljivanju nadležnosti sudovima”, treba utvrditi sljedeće: **[orig. str. 9.]**

Tužiteljjev prigovor sastoji se u biti u tome da je tuženik doveo u zabludu da su proizvedeni motori u skladu s propisima Unije, čime je vlasnicima vozila uzrokovao štetu koja se sastoji od niže početne vrijednosti vozila. Tuženikova deliktna postupanja koje navodi tužitelj provedena su u Njemačkoj. Svi zahtjevi odnose se uvijek na iste činjenice, tuženikovu povredu koja mu se stavlja na teret koja se dogodila u Njemačkoj. Stoga se postavlja pitanje, jesu li u kontekstu materijalne povezanosti i jednostavnosti pribavljanja dokaza njemački sudovi u tuženikovu sjedištu objektivno prikladniji za ispitivanje navedenih zahtjeva. Naime, sama okolnost gdje je u Austriji (ili Europi) kupljeno i predano vozilo nije važna pri ispitivanju pitanja koja su relevantna za istaknute zahtjeve. Svi sudovi pred kojima se vodi postupak trebali bi razjasniti ista pitanja: Je li tuženik postupao zavaravajuće kao što navodi tužitelj? Udovoljava li motor EA 189 zahtjevima propisa Unije? Jesu li tuženikova postupanja ili propuštanja imala utjecaj na vrijednost vozila u koja je ugrađen motor? U tom kontekstu valja pretpostaviti da se veći dio za to relevantnih materijalnih i osobnih dokaza nalazi u Njemačkoj. Također, pitanje jesu li vozila izgubila na vrijednosti u Austriji zbog navedenih manipulacija, može se jednako dobro ocijeniti u Njemačkoj kao i u Austriji. Umanjenje vrijednosti koje se navodi u tužbi izračunava se kao postotak, tako da nije potrebno vještačenje svakog pojedinog vozila. EU homologacija koju navodi tužitelj također nije izdana u Austriji te stoga nije oduzeta u Austriji.

Ako se razmatranja iz predmeta *Universal Music* primijene na ovaj slučaj, više bi čimbenika govorilo u prilog tomu da je mjesto nastanka štete u Njemačkoj: u predmetu *Universal Music* tužitelju je imovinska šteta nastala time što je virmanom prenosio novac sa svojeg računa u Nizozemskoj. Sud EU ipak je odbio prihvatiti da je mjesto nastanka štete u Nizozemskoj jer je dodjela nadležnosti češkim sudovima bila opravdana dobrim sudovanjem i postupovnom ekonomijom. U ovom slučaju prema tužiteljjevim navodima šteta je nastala doduše u Austriji kupnjom i predajom vozila koja su navodno opremljena motorom kojim je manipulirano, ali navedena šteta u skladu s navodima iz tužbe proizlazi iz činjenica koje su se dogodile u Njemačkoj. Stoga bi s gledišta postupovne ekonomije, osobito blizine spora i jednostavnijeg izvođenja dokaza, i u ovom

slučaju njemački sudovi bili objektivno prikladniji za razjašnjenje odgovornosti za navedenu štetu. **[orig. str. 10.]**

Ako se, u skladu sa tužiteljevim stajalištem, polazi od toga da nadležnost treba odrediti prema mjestu kupnje i predaje vozila konačnim stjecateljima, među ostalim i kupcima rabljenih vozila, pojavljuju se dvojbe o predvidljivosti sudske nadležnosti za tuženika.

Sud koji je uputio zahtjev u konačnici ima dvojbe o tome bi li potvrđivanje međunarodne nadležnosti austrijskih sudova bilo spojivo s uskim tumačenjem pravila o posebnoj nadležnosti iz Uredbe br. 44/2001 (br. 1215/2012) koje nalaže sudska praksa Suda EU (vidjeti primjerice Sud EU, 16. lipnja 2016., C-12/15, *Universal Music International Holding BV/Michael Tetreault Schilling i dr.*, t. 25.; predmet Löber, t. 17.).

U prilog nadležnosti austrijskih sudova mogla bi međutim govoriti činjenica da se jedna (od više) deliktih osnova zahtjeva koje ističe tužitelj odnosi na odgovornost zbog doloznog postupanja u skladu s člankom 874. ABGB-a (Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch, Opći građanski zakonik). Kako bi se razjasnilo postojanje tog zahtjeva, sud koji je uputio zahtjev trebao bi ispitati jesu li pojedinačni predmetni vlasnici vozila – čije zahtjeve ističe tužitelj – zaista dovedeni u zabludu te je li navedena šteta u uzročnoj vezi s tuženikovim postupanjem. Stoga bi bilo nužno saslušati predmetne vlasnike vozila. Sama okolnost da sud treba saslušati svjedoke koji svoje prebivalište imaju u Austriji, ne može bez postojanja daljnjih poveznica za nadležnost suda mjesta nastanka štete u skladu s člankom 7. točkom 2. Uredbe br. 1215/2012 dovesti do međunarodne nadležnosti suda koji je uputio zahtjev. Već je zbog tužiteljeva cilja kao udruge razvidno da se argumentacija o mjestu nastanka štete u Austriji u smislu članka 7. točke 2. Uredbe br. 1215/2012 temelji na opravdanim interesima zaštite potrošača. Međutim, sud koji je uputio zahtjev smatra da te interese ne treba uzeti u obzir pri ispitivanju međunarodne nadležnosti. Tako je Sud EU primjerice u predmetu *Andreas Kainz/Pantherwerke AG* (Sud EU, 16. siječnja 2014., C-45/13, *Andreas Kainz/Pantherwerke AG*, t. 31.) istaknuo da cilj članka 5. točke 3. Uredbe br. 44/2001 (odgovara članku 7. stavku 2. Uredbe br. 1215/2012) zapravo nije pružanje pojačane zaštite slabijoj stranci.

Postupak:

S obzirom na to da je pravilna primjena prava Unije presudna za odluku o međunarodnoj nadležnosti suda koji je uputio zahtjev, upućuje se gore navedeno prethodno pitanje.

Postupak u tijeku pred sudom koji je uputio zahtjev prekida se do odluke Suda EU. **[orig. str. 11.]**

Landesgericht Klagenfurt (Zemaljski sud u Klagenfurtu), 21. odjel

Klagenfurt, 17. travnja 2019.

[*omissis*]

RADNI DOKUMENT